

[Thestrup.]

frugtbart samarbejde, tilstede: de nordiske folk respekterer hinanden; ingen af dem ønsker at udøve en dominerende indflydelse over andre af dem. Forholdet er vel tværtimod det, at vi alle har indset de fejl, vi netop på dette punkt har begået overfor hinanden, og har forstået, at heri ligger en af grundene til, at samarbejde mislykkedes på tidligere tidspunkter i Nordens historie, hvor nødvendigheden af at stå sammen også bankede på dørene. I samarbejdet vil vi alle stå lige; der er ikke engang nogen primus inter pares, og det, at Island har et mindre antal rådsmedlemmer end Norge, Sverige og Danmark, betyder ikke en ringere stilling i samarbejdet.

De nordiske folk mærker i dag, hvorledes vanskelighederne ved at være små nationer banker på deres døre. De har først mærket det militærpolitisk. De nordiske lande har reageret forskelligt på de vanskeligheder, der beredtes dem på dette område. Der er ingen grund til nu at komme nærmere ind herpå udover at sige, at vi vel alle havde ønsket, at der også her kunne have været et nært samarbejde.

Med Det nordiske Råd bliver der for mig at se skabt et organ, der er i stand til at formidle en nordisk samling om de opgaver, tiden og udviklingen stiller til os, efterhånden som det bliver nødvendigt eller formålstjenligt for os at løse dem i fællesskab.

Når jeg har sagt det, jeg har sagt om baggrunden for et nærmere nordisk samarbejde i fremtiden, så vil jeg helt give tilslutning til den forsigtige, nøgterne linie, der går gennem den højttærede udenrigsministers fremsættelsestale. Den samme linie var det, der gik igennem forhandlingerne på det nordiske interparlamentariske forbunds 28. delegeretmøde i Stockholm i fjor, hvor jeg havde den store glæde at få lov til at være med, og jeg kan ganske tilslutte mig de udtalelser, det ærede medlem hr. Elgaard fremsatte om den indsats, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft der gjorde.

Det er først og fremmest en sand, realistisk og nøgtern bedømmelse, der ligger til grund for og går igennem vedtægterne for rådet. Rådet er et organ for samråd mellem de nordiske landes lovgivende forsamlinger og regeringer. Det er ikke nogen nordisk rigsdag, og det gør ikke på nogen måde skår i den myndighed, de enkelte landes lovgivende forsamlinger har. Rent bortset fra de vanskeligheder, det ville have givet, om noget sådant ville have været tilfældet, tror jeg, det er heldigt af andre grunde, at man ikke har forsøgt noget sådant. Ved den ord-

ning, der nu er foreslået, imødekommes nemlig, såvidt jeg kan se, to tilbøjeligheder i nordisk væsen: først den tilbøjelighed til selvstændighed eller til frihed — hvadenten det gælder personen eller landet —, der går som en rød tråd gennem de nordiske folks historie, og dernæst en tilbøjelighed til forsigtighed, til at ville se noget an, før man giver sig ind i det. Jeg vil ønske, at Det nordiske Råd må vise sig at være et egnet instrument til det nærmere nordiske samarbejde, som tiden og udviklingen kræver.

Så har jeg til slut et ønske til, og det er, at Finland en dag kan deltage sammen med os andre. Det er et savn at mangle Finland.

Hermed anbefaler jeg det foreliggende lovforslag.

Bertel Dahlgaard: Det er med dyb tilfredshed, jeg i dag på det radikale venstres vegne kan anbefale dette lovforslag om oprettelsen af Det nordiske Råd, og vi glæder os over, at de i forslaget indeholdte vedtægter for rådet nu i den nærmest kommende tid vil forelægge ligelydende til behandling i Sveriges riksdag, Norges storting og Islands alting.

Vedtages oprettelsen af dette råd af de fire landes lovgivende forsamlinger, vil utvivlsomt et nyt betydningsfuldt blad være indføjet i de nordiske rigers historie. Dette råd kan ikke ses som afslutningen på en udvikling; det er et led i en udvikling, ja, bør måske snarere ses som en begyndelse til en gerning, som vor tids verdenshistoriske begivenheder med særegen styrke påkalder. Derfor er det så vigtigt, at vi ser denne beslutning i det rette historiske lys og hverken overvurderer den eller undervurderer den.

Gennem århundreder er de nordiske folks liv gennemvævet af to forskellige strømninger. På den ene side ser vi en stadig udvikling af de enkelte folks selvstændighedstrang og selvhævdelse. Det er den, der har medført, at de fem nordiske lande i dag er selvstændige nationer, og at den sjette nordiske nationalitet, færingerne, nu også har vundet folkeligt og nationalt selvstyre. På den anden side har trods denne selvhævdelse tanken om en nærmere folkelig og politisk forbindelse mellem Nordens folk aldrig kunnet dø. Jeg tror, man kan slå fast, at intet holdbart vil kunne bygges op af de nordiske riger imellem, hvis ikke vi formår at lade disse to strømninger gå op i en højere enhed. Hvert af de nordiske folk vil være sig selv, omend ikke sig selv nok, og hvad der skal bygges op af samarbejde, må i hvert af landene hvile på dybe folkelige bevægelser, der lægger grunden fast og sikkert i folkenes brede lag. Hver